

خروج مسلمانان از مدینه جهت شرکت در غزوه بدر

خروج مسلمانان از مدینه جهت شرکت در غزوه بدر (ق2)

خروج مسلمانان از مدینه جهت شرکت در غزوه بدر (ق2)

هنگامی که رسول خدا (ص) از شدت آزار و اذیت اهالی مکه، ناچار گردید که به مدینه منوره هجرت نماید و پس از هجرت، نخستین نظام حکومتی اسلامی را در این شهر برپا نماید؛ دشمنی اهالی مکه، به ویرانه‌های قریش و سران قبایل و طوایف این شهر نسبت به آن حضرت و مسلمانان مدینه فزونی یافت و سرانجام تصمیم به یورش نظامی به سوی مدینه گرفتند. سران قریش مانند عتبّه، شیبّه، ولید بن عتبّه، ابوجهل، ابوالبختري و نوفل بن خويلد، رهبري سپاه کفر و شرک را بر عهده داشتند و تعداد افراد آنان، نهصد و پنجاه تن بود و هر روز ۱۰ یا ۹ شتر برای اطعام سپاهيان مي‌گذاشتند. پیامبر اکرم(ص) در روز دوازدهم ماه مبارك رمضان سال دوم هجري قمری با تعدادی از یارانش به سوی کاروان قریش به سرپرستی ابوسفیان، رهسپار شد و در میان راه از تصمیم قریش مبنی بر هجوم آنان به سوی مدینه باخبر گردید و به سوی آنان حرکت کرد و زودتر از قریش به سرزمین بدر و چاه‌های آن رسید و چاه‌ها را به تصرف خویش درآورد. از آن سو، سپاه قریش نیز به بدر رسیده و در برابر سپاهیان اسلام قرار گرفتند. تعداد مسلمانان، سیصد و سیزده تن؛ حدود يك سوم سپاهيان کفر و شرک بود. در آغاز، نبرد انفرادی و سپس درگیری گروهی به وقوع پیوست و سپاهیان اسلام با رهبري خردمندانه پیامبر (ص)، مشرکان و کافران را با شکستی سخت روبه‌رو کردند و بزرگان و فرماندهان آنان را کشتند، عده‌ای را زخمی و عده‌ای را اسیر کردند و مابقی، به سوی مکه عقب‌نشینی کرده و پیام پیروزي اسلام و شکست خفت‌بار کفر و شرک را به اهالی مکه رسانیدند. در این نبرد، دلاوری‌های حضرت علي (ع) و حمزه سیدالشهداء به همراه سایر فرماندهان بسیار چشم‌گیر بود. تعداد کشته‌های مشرکان در این واقعه، بیش از هفتاد نفر بود که اسامی برخی از آن‌ها بدین قرار است: حنظله بن ابی سفیان، حارث بن حزمي، عامر بن حزمي، عمیر بن ابی عمیر، عبیده بن سعید بن عاص، عاص بن سعید، عقبه بن ابی معیط، عتبّه بن ربیع، ولید بن عتبّه، شیبّه بن ربیع، عامر بن عبدالله، حارث بن عامر، حارث بن ربیع، ابوالبختري، نوفل بن خويلد، نضر بن حارث، ابوجهل، عاص بن هشام، مسعود بن امیه، امیه بن خلف و علي بن امیه. گفتنی است که از میان هفتاد و چهار کشته مشرکان قریش، تعداد ۲۲ نفر به دست امام علي (ع) به هلاکت رسیدند. اسیران آنان نیز بیش از هفتاد تن بودند که اسامی برخی از آنان عبارت است از: ولید بن عتبّه، عمرو بن ربیع، خالد بن ولید، هشام بن ولید، عکرمه بن ابی جهل، ابی بن ابی خلف و... که تعداد دو نفر از آنان به دستور پیامبر اعدام و مابقی فدیّه داده و پس از مدتی آزاد شدند. بسیاری از آیات سوره انفال و آیاتی از سوره دخان، فرقان، حج، مؤمنون، قمر، اعراف، مزمل، اسراء، یونس، ابراهیم، مؤمنون، سجده و صافات درباره این واقعه نازل گردیده‌اند. تاریخ وقوع این واقعه در روز هفدهم و به روایتی روز نوزدهم و به روایتی دیگر روز دهم ماه مبارک رمضان بوده است.